

Перехід до вертикальних відео вимагає кардинального переосмислення режисерських практик та підходів до сторітелінгу. Виробництво контенту тепер має враховувати не лише горизонтальний, а й вертикальний екран смартфона, що впливає на кадрування, композицію та рух камери. Монтаж та наративна структура трансформуються в схему «hook → micro-arc → СТА (заклик до дії)». Перші секунди відео (*hook*) стають критично важливими для утримання уваги глядача й запобігання скролінгу. Цей підхід змушує телевізійні студії та медіакомпанії створювати модульні продукти, які можна легко адаптувати для різних платформ.

Отже, трансформація телевізійних форматів є не просто технологічним, а й багатогранним соціокультурним феноменом. Вона свідчить, що майбутнє медіа полягає не у витісненні старих форматів новими, а у їхній гібридизації та інтеграції в новий, динамічний і персоналізований простір. У цьому просторі алгоритм стає головним редактором, вертикальний екран — новим полотном, а швидке залучення — основною валютою. Це створює як нові можливості для креаторів і медіакомпаній, так і ставить важливі питання про вплив на нашу увагу, емоції та спосіб сприйняття інформації загалом.

С. Павлова

**ЕКРАННИЙ ОБРАЗ ТЕЛЕВЕДУЧОГО ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА АУДИТОРІЮ
(НА ПРИКЛАДІ ПОРІВНЯЛЬНОГО АНАЛІЗУ СТИЛІВ ЛЕСІ НІКІТЮК
ТА ДМИТРА КОМАРОВА)**

S. Pavlova

**THE SCREEN IMAGE OF A TV HOST AS A FACTOR OF INFLUENCE ON THE AUDIENCE
(ON THE EXAMPLE OF COMPARATIVE ANALYSIS OF LESIA NIKITIUK
AND DMYTRO KOMAROV)**

Сучасні цифрові медіа мають значний вплив на суспільну свідомість та інформаційні потреби аудиторії. Окремі переваги в інтересах й контентному попиті формують тренди й провідні теми, які складають систему культурних смислів та зв'язків. У формуванні системи вподобань та відеозмісту значна роль належить ведучому, образ якого становить основу успішної комунікації з глядачем. Дослідження екранного образу ведучого дає можливість зрозуміти, як індивідуальний стиль, поведінка в кадрі, інтонація та виразність мови впливають на формування довіри та емоційного зв'язку з аудиторією.

Робота ведучого цифрових медіа поєднує традиційні засоби й прийоми журналістики та новітні формати візуального сторітелінгу, сформовані соціальними мережами та відеоблогінгом. Працюючи в комплексі, ці засоби створюють медійні образи та змісти, уявлення про суспільне життя та громадську думку. Таким чином, ведучий стає аудіовізуальним символом, образно-емоційним втіленням інформації та способом її донесення до аудиторії. Інакше кажучи, ведучий в сучасних цифрових медіа стає лідером думок і носієм емоційного тону програми.

Метою цього дослідження є порівняння аудіовізуальних образів двох українських телеведучих та відеоблогерів, Лесі Нікітюк та Дмитра Комарова. Метод порівняльного аналізу дозволяє визначити основні характеристики індивідуального стилю кожного з них та проаналізувати зв'язок між форматом відеоконтенту та образно-емоційним презентуванням його на екрані. Основним завданням

було дослідити, як різні стилі подання інформації можуть формувати різні типи глядацького сприйняття.

Порівняння образів телеведучих було здійснено за кількома критеріями, серед яких основними були зовнішність та айдентика, голос та інтонація, невербальні засоби комунікації, емоційний вплив на аудиторію, відповідність цільовій аудиторії. Крім того, порівняльний метод дозволив простежити закономірності формування екранного образу як інструменту впливу на успішність комунікації та глядацьку затребуваність. Аналіз жестів, поз, міміки допоміг визначити специфіку емоційного контакту з аудиторією, натомість вивчення ритму й інтонаційного малюнка мовлення сприяло визначенню характерних ознак та прийомів подачі інформації.

Леся Нікітюк, як ведуча й успішна відеоблогерка, вирізняється яскравим, трендовим стилем і відчутним акцентом на сучасність і легку іронію. Вона дозволяє собі сміливі образи, динамічну інтонацію, активно користується мімікою та жестами. Її комунікація емоційна, з гумором і самоіронією, що створює відчуття невимушеності та позитивного ставлення. Такий підхід забезпечує швидке встановлення контакту з молодіжною аудиторією, яка відрізняється швидкою реакцією та гумористичним сприйняттям. Загалом ці ознаки формують довіру, створюють враження щирості й відкритості презентера.

Дмитро Комаров, навпаки, дотримується стриманого, класичного стилю, який не відволікає від основного змісту його пізнавальних програм. Його зовнішність відрізняється лаконічністю, а манери позиціонування в кадрі створюють враження збалансованості почуттів та сенсів. Голос ведучого спокійний і впевнений, інтонації створюють відчуття реалістичності контенту. Стиль Дмитра Комарова орієнтований на глядачів, які цінують документальні формати, подорожі й реальні історії людей.

Таким чином, на підставі порівняльного аналізу стилів Лесі Нікітюк та Дмитра Комарова, у сучасному українському медіапросторі можна виділити два головні типи ведучих: розважальний і документальний. Перший з них орієнтований передусім на емоційний відгук і легкість сприйняття, другий, навпаки, зауважує на глибині змісту та формує довіру глядача. Обидва типи презентерів взаємодоповнюють одне одного, що підкреслює емоційно-рекреаційну спрямованість розважального формату та критичне ставлення, допитливість документального способу відображення дійсності.

Порівнюючи екранні образи Лесі Нікітюк та Дмитра Комарова, можна зазначити, що перша уособлює тип харизматичного шоумена, для якого головним засобом є емоційний контакт, гумор і розважальність, тоді як Дмитро Комаров є прикладом типу ведучого-дослідника, що ґрунтується на демонстрації спостережливості, емпатії та аналітичності. Спільним для обох стає намагання тримати увагу аудиторії та формувати інтерес й довіру до свого контенту.

Загалом екранні образи ведучих демонструють різні моделі побудови комунікації в сучасному цифровому медіапросторі. Порівняння їхніх стилів доводить важливість формування індивідуального аудіовізуального стилю, який є значним інструментом впливу на симпатії та інтереси глядача. Екранний образ телеведучого є синтезом зовнішньої привабливості, професійної компетентності та комунікативної енергетики. Він визначає не лише загальний стиль програми, а й рівень взаємодії між ведучим та його аудиторією. У добу панування соціальних

мереж робота телеведучого, який поєднує традиційні та сучасні форми спілкування з глядачем, потребує особливо відповідального ставлення, високого рівня етичної культури, збереження достовірності та балансу між професійністю й автентичністю.

С. Капустян

ІНФОРМАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ВІЙСЬКОВОГО КОРЕСПОНДЕНТА В УМОВАХ БОЙОВИХ ДІЙ

S. Kapustian

INFORMATION ACTIVITIES OF A MILITARY REPORTER IN CONDITIONS OF COMBAT OPERATIONS

У сучасному інформаційному просторі діяльність військових кореспондентів посідає особливе місце. Вони постають не лише як посередники між армією та суспільством, а й як фіксатори історичних подій, що формують колективну пам'ять нації. В умовах збройних конфліктів журналістська діяльність набуває високого рівня відповідальності, адже від достовірності та етичності поданої інформації залежить не лише громадська думка, а й безпека військових операцій, міжнародна репутація держави, рівень довіри до ЗМІ.

Наукова новизна дослідження — розкрити специфіку інформаційної діяльності військового журналіста як складову системи комунікаційної оборони держави на основі авторського досвіду фіксації подій, проведеного в умовах роботи на фронті та на прикладах діяльності цивільних воєнних журналістів і пресофіцерів.

Метою дослідження є аналіз особливості підготовки інформаційної діяльності військового журналіста в умовах бойових дій та визначити її значення в системі комунікаційної оборони держави.

Військова журналістика є однією з найскладніших галузей масової комунікації, що поєднує інформаційну, аналітичну та документальну функції. Головним завданням військового кореспондента є об'єктивне, своєчасне та безпечне висвітлення подій, пов'язаних із воєнними діями.

Особливістю цієї діяльності є необхідність дотримання суворих правил військової безпеки. Кореспонденти повинні володіти базовими знаннями з тактичної медицини, орієнтування на місцевості, правил поведінки під час обстрілів, мінометних чи артилерійських атак. Більшість міжнародних стандартів журналістики (зокрема, рекомендації Reporters Without Borders та UNESCO) передбачають проходження обов'язкових тренінгів із безпеки перед виїздом у зону бойових дій.

Робота військового журналіста передбачає дотримання балансу між правом суспільства на інформацію та необхідністю збереження державної і військової таємниці. Поширення оперативних даних про розташування військових підрозділів, маршрути пересування техніки або імена військовослужбовців може створити реальну загрозу для життя людей.

У цьому контексті особливого значення набуває журналістська етика. Професійні стандарти зобов'язують кореспондента перевіряти достовірність фактів, не допускати маніпуляцій, уникати мови ворожнечі, а також дотримуватися принципу «не нашкодь». Крім того, міжнародне гуманітарне право визнає журналістів цивільними особами, однак на практиці вони нерідко опиняються під прямою загрозою насильства, що вимагає чіткої координації з військовими структурами.